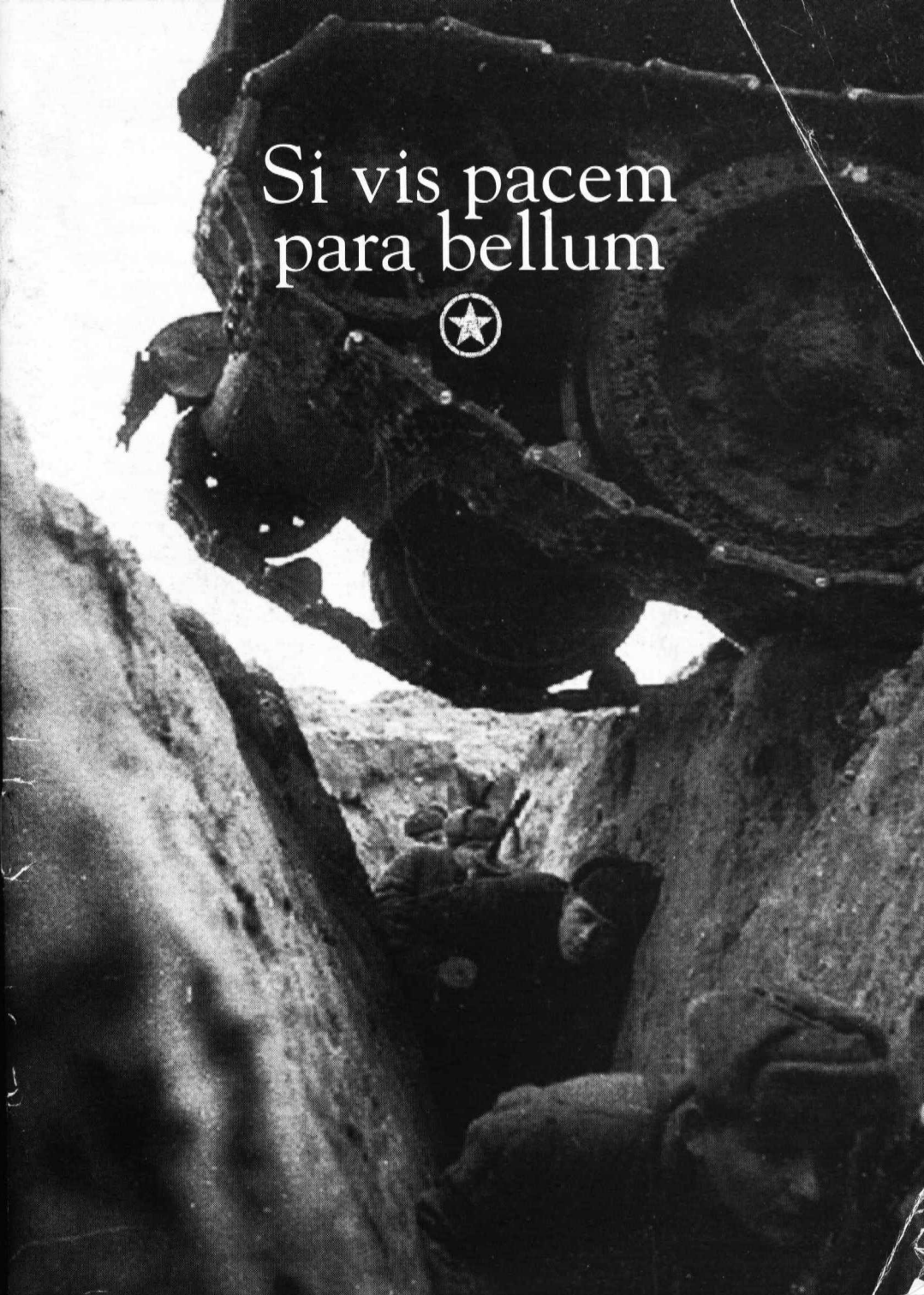

Si vis pacem
para bellum

Κατανοώντας πως όταν αποφασίζεις ότι ήρθε ο καιρός να μετατοπιστείς, το ζήτημα δεν είναι να το δηλώσεις

Δηλαδή:

Όλοι έχουμε αυτό που συνήθως - ή από συνήθεια - ονομάζουμε καταβολές.

/καταστασιακές/εξεγερσιακές/κομμουνιστικές/ατομικιστικές/αναρχικές/χαοτικές/μηδενιστικές/

Τις κουβαλάμε, τις εξελίσσουμε, τις φέρνουμε από 'δώ, τις φέρνουμε από 'κεί, έρχεται κάποτε η στιγμή που αποφασίζουμε να απαλλαχτούμε από δαύτες.

Τότε:

Χρειάζεται προσοχή, σκέψη, περισυλλογή, ερμηνεία, απόφαση τελεσίδικη για να μην γίνουμε ξαφνικά γελοίιοι.

Εάν, για κακό παράδειγμα, κάποιος, κι επειδή για τους δικούς του λόγους, αποφασίσει από πανκ να γίνει διανοούμενος, κι αντί συνετά και ήσυχα, πιάσει κανά βιβλίο δύστροπο, κι έτσι ν' αρχίζει σιγά - σιγά ν' ανακαλύπτει αν οι λόγοι του έχουν βάση κι αν όντως τα καταφέρνει, αν λοιπόν αντί γι' αυτό, πετάξει σαν σύζυγος απατημένος τις άλλοτε αγαπημένες παραμάνες του, φορέσει γυαλιά κι ακούει μετά μανίας και πόνο ψυχής συνάμα μότσαρτ, μπετόβεν και τζάζ, έχουμε τότε και λοιπόν την ακλόνητη περίπτωση ενός γελοίου ανθρώπου, παγιδευμένο να ζει απ' τον ένα ρόλο στον άλλον, προορισμένο να αρκείται στη δήλωση της επιλογής του και όχι στο βίωμά της.

Έχουμε κρίση, μην το γελάς μωρό μου.

Μεγαλώσαμε λίγο πολύ βρίζοντας. Λίγο πολύ πιστεύοντας πως κάτι δύσκολα θα αλλάξει.

Γενιά της ήττας ενδεχομένως.

Οι μικροαστοί που όλο κατανάλωναν, έπαιρναν δάνεια, μέρα με τη μέρα αλλοτριώνονταν, όλο και περισσότερο, μια εξατομίκευση απέραντη, ψυχοφάρμακα και πλήξη, διαφημίσεις, αδιαφορία ψυχρή κι απάνθρωπη, κοινωνία των ψευδαισθήσεων, με δυο λόγια όλα κι όλα.

Κι έρχεται μια στιγμή που η πίστη στην καθολική έλλειψη κάθε πίστης κλονίζεται.

Που ξάφνου ένας μήνας χειμωνιάτικος προορίζεται για να ταραξει την πορεία μιας ιστορίας ολόκληρης, ένας καπιταλισμός πανίσχυρος όλο και καταρρέει, όλο και παύει να υπόσχεται, κι αυτοί οι μικροαστοί σαν να καταλαβαίνουν

το ψέμα των προνομίων τους, χωρίς βέβαια να παύουν να ονειρεύονται την στιγμή που θα το ξαναπιστέψουν, κοινωνία υπό πτώχευση, με δυο λόγια όλα κι όλα.

Υπάρχει μια διαφορά.

Μια απόσταση που οφείλουμε

να αντιληφθούμε

να αναλύσουμε

να διανύσουμε

να ξεπεράσουμε.

Μετατοπίζομαστε.

Με τα πόδια καλά καρφωμένα στη γη, με βήματα γερά και σίγουρα.

Χωρίς δεξιά κι αριστερά να στροβιλιζόμαστε, χωρίς σα μουλάρια ανόπτα στον ίδιο δρόμο ν' αλωνίζουμε.

Δεν είναι ζήτημα πείσματος. Μα ζήτημα πεποίθησης πάνω απ' όλα. Ότι, δηλαδή, το μικροαστικό πνεύμα μας έχει γαμήσει απ' την κορφή μέχρι τα νύχια. Πού πήγε η αλληλεγγύη ανάμεσα σε απεργούς διαφορετικών κλάδων; Ο ταρίφας που βρίζει τον τάδε απολυμένο που κλείνει ο μαλάκας τον δρόμο και θα χάσει την κούρσα και ο τάδε απολυμένος κανά μήνα αργότερα να τα βάζει με τον ίδιο ταρίφα που θέλουν κι απεργία οι κιτρινιάρηδες και πώς θα πάει που τον έχουν τραπέζι στο παγκράτι.

Η επανάσταση όμως δεν είναι συντεχνιακό φαινόμενο. Δεν θα συμβεί για να εξυπηρετήσει μικροσυμφέροντα και οικονομικά αιτήματα.

Μας διώχνουν απ' τις πορείες τους, γιατί είναι αυτό ακριβώς που δεν καταλαβαίνουν. Εφόσον δεν έχεις να λαμβάνεις, να αποκομίζεις κάποιο κέρδος υλικό και άμεσο, να διεκδικήσεις κανά φράγκο - ποτέ την αξιοπρέπεια σου - τι δουλειά έχεις εδώ; Είσαι αυτόματα ύποπτος, προβοκάτορας, μπάτσος, τσογλάνι, κωλόπαιδο, ανεγκέφαλος, σπανίως ρομαντικός, ανάλογα με το ταπεραμέντο του εκάστοτε διαδηλωτή.

Κι είναι ο μικροαστισμός από τη μία και η αριστερή ιδεολογία της ήττας από την άλλη, που μας αναγκάζουν να νιώθουμε από προδομένοι έως ηλίθιοι και το αντίστροφο.

Το κυρίαρχο μικροαστικό πνεύμα ανίκανο να κατανοήσει οτιδήποτε κινείται χωρίς να καταμετρά, να υπολογίζει, να κερδίζει, να βάζει κάτι στην τσέπη - ποτέ στην καρδιά, ποτέ στο μυαλό.

Και η απέραντη βλακεία της αριστεράς, που άλλοτε κάνει λόγο για προβοκάτορες και καταδικάζει την βία απ' όπου κι αν προέρχεται, άλλοτε κάνει λίγο σκόντο στις πέτρες που πετιούνται, άλλοτε δεν συμμετέχει, πάντοτε δεν συμμετέχει.

Και είναι πάλι ο μικροαστισμός, πάλι το κυρίαρχο μικροαστικό πνεύμα, ο τρόπος να αντιλαμβάνεσαι τον κόσμο με μια ζυγαριά στο χέρι, αυτός που όλα τα δηλητηριάζει, που κάνει τους αριστερούς πρωτίστως οικογενειάρχες και κατόπιν ιδεολόγους. Και είναι για αυτό που πρέπει να τον λαμβάνουμε υπόψη, σκληρά να τον αντιμαχόμαστε.

Και οι πλούσιοι, το κεφάλαιο, τα απανταχού αφεντικά; Αυτοί είναι ο στόχος. Δεν θα κάνουμε επανάσταση για να γίνουμε καλύτεροι άνθρωποι, αλλά ελεύθεροι άνθρωποι.

Υπάρχει όμως μια διαφορά. Λεπτή κι αδιαμφισβήτητη.

Δεν είμαστε με τους από κάτω. Ξένο σώμα που θα μεταλαμπαδεύσει την αλήθεια στους παραπλανημένους.

Είμαστε οι από κάτω. Το ίδιο το υποκείμενο που εκ θέσεως δικαιούται άπληστα και απέραντα να αξιώνει για τον εαυτό του τα πάντα και ταυτόχρονα να τον αμφισβητεί, να συγκρούεται μαζί του.

Κατανοούμε τις λεπτές αποχρώσεις, γιατί αντιλαμβανόμαστε τον εαυτό μας σαν μια απόχρωση μοναδική. Κι αυτό μας κάνει αμείλικτους. Δεν ψάχνουμε δικαιολογίες για τους άλλους, καθώς πρώτα απ' όλα πρέπει να λογοδοτήσουμε σ' εμάς. Για όσα έγιναν. Και για όσα δεν κάναμε. Η αυταρέσκειά μας είναι συλλογική υπόθεση. Και γι' αυτό ακριβώς δεν μπορεί να οριστεί ως τέτοια. Σκοπός μας είναι να νικήσουμε, όχι να γίνουμε αμερικάνικο βιντεοκλίπ.

Που σημαίνει ότι οι μικρές νίκες, οι κατά κάποιον τρόπο προσωπικές νίκες, δεν έχουν καμία αξία όταν αργά ή λιγότερο αργά δεν λειτουργούν σαν συλλογική μνήμη, σαν σπίθα που θα βάλει την καθοριστική φωτιά στην Κοινή Υπόθεση, που θα μετατρέψει τα σκοτάδια μας σε λάμψη.

Δεν θεωρούμε αυτονόητη την πολιτική αντιπαράθεση των φτωχών με το καπιταλιστικό σύστημα. Το μόνο αυτονόητο είναι η απέχθεια για κάθε τι που στερεί την ίδια μας τη ζωή. Κι εδώ δεν υπάρχει κάποιος ύποπτος διαχωρισμός. Παρά μόνο η αρχή του νήματος.

Το ερώτημα κοινό, η απάντηση μοναδική. Αντέχεις; / όχι ./

Δεν πρόκειται για απλούστευση, για σχήμα αποτυχημένο ή λιγότερο αποτυχημένο.

Βαδίζουμε ήδη στο δρόμο των μοναδικών απαντήσεων. Της άρνησης.

Κι είναι ακριβώς η στιγμή της συνειδησης, της οργάνωσης δηλαδή της

απέχθειας για τον βίο που διάγουμε σε λόγο και πράξη, αυτή που δημιουργεί αμυχανίες, διχασμούς, ρόλους. Γινόμαστε ενοχικοί, επαγγελματίες επαναστάτες, πεφωτισμένοι, δογματικοί, φαντασμένοι, καταλήγουμε να ψευδόμαστε.

Σαν να ξεχνάμε ότι πρόκειται για εμάς. Ή σαν να παραβλέπουμε ότι αυτό το για εμάς, για να μην μένει μελαγχολικό και ακατάληπτο, πρέπει να χωράει περισσότερους, όλο και περισσότερους.

Ο ρομαντισμός, η παιδική αφέλεια, η ελπίδα κι η απογοήτευση, είναι όμορφα -απαραίτητα σχεδόν- σαν συναισθήματα που χρωματίζουν την διάθεσή μας σε κάθε στιγμή του αγώνα. Ποιος δεν ενθουσιάζεται όταν βλέπει μια καμένη τράπεζα να φαντάζει όμορφη στα μάτια κάποιου ηλικιωμένου περαστικού; Ποιος δεν εξοργίζεται όταν για μια σπασμένη κάμερα γιουχάρεται ως ανεγκέφαλος και προβοκάτορας;

Ανθρώπινο πολύ ανθρώπινο.

Ψευδές πολύ ψευδές.

Το προλεταριάτο εκτός από μητροπολιτικό είναι και σχιζοειδές. Οι κινήσεις του ή οι μη κινήσεις του, το ίδιο. Τα συμπεράσματα επίσης. Τα πάντα πρέπει να λαμβάνονται υπόψη. Την ίδια στιγμή και τίποτα. Και δεν πρόκειται περί λογοτεχνίας.

Είμαστε μέρος αυτού του κόσμου. Είμαστε μέσα σ' αυτόν τον κόσμο. Είμαστε ο κόσμος. Θέλουμε να συμπεριλάβουμε στην Κοινή Υπόθεση όλους όσους συναισθάνονται το βαρύ φορτίο της ιστορίας της. Ξεκινώντας από εμάς τους ίδιους. Χωρίς να τελειώνουμε.

Οι αντιφάσεις, υπό αυτή την έννοια, είναι εργαλεία κατανόησης ενός εαυτού συλλογικά ορισμένου, και όχι τραμπάλες που τη μια στιγμή μας απογειώνουν και την άλλη μας καταρρακώνουν αλύπητα.

Ανιχνεύοντας, αντλούμε συναισθήματα, αλληλεπιδρούμε -που σημαίνει αλλάζουμε-, βάζουμε και ξαναβάζουμε σε εφαρμογή το σχέδιο της καταστροφής κάθε αλλοτριωμένης και εξουσιαστικής σχέσης. Κι αυτό είναι αδιαπραγμάτευτο. Όποιες κι αν είναι οι συνθήκες.

Τι γίνεται όμως όταν σε καιρούς σαν τους σημερινούς, αυτές οι περιβόητες συνθήκες μας ευνοούν και μας εξουθενώνουν; Την ίδια στιγμή. Το ίδιο καθοριστικά. Τώρα, που όλο το καπιταλιστικό ψέμα βγαίνει στη φόρα. Τώρα, που όσα μέχρι χτες μας πέταγαν στη σφαίρα του περιθωρίου, του ρομαντισμού, της βεντέτας. Τώρα, που τα ίδια εκείνα χθεσινά έχουν τόσα να πουν. Τώρα, που η σιωπή μας, ξεκουφαίνει κυρίως εμάς τους ίδιους.

Μείναμε με το στόμα ανοιχτό. Βάλαμε το σχέδιο στην άκρη. Άλλοτε γιατί νιώσαμε πως η αστυνομία μας την έστησε για τα καλά. Άλλοτε γιατί μεγαλοπιαστήκαμε κι η εποχή παραήταν σπουδαία για πράγματα μικρά. Άλλοτε γιατί δεν ερμηνεύσαμε. Άλλοτε γιατί δεν κάναμε πίσω. Άλλοτε γιατί δεν τραβήξαμε μπροστά. Κι άλλοτε, το πιο παντοτινό άλλοτε, γιατί περιμέναμε εκείνη τη μαγική αφορμή που θα έβγαζε τα πράγματα απ' το δρόμο τους. Ερήμην μας.

Πρέπει να ξαναμιλήσουμε σε χρόνο ενεστώτα. Βγάζοντας μπροστά τις δυνάμεις που διαθέτουμε. Κι όχι το φαντασιακό που ανταποκρίνεται στους καιρούς ετούτους. Ποιοι είναι ετούτοι οι καιροί; Και ποιο το φαντασιακό που τους αναλογεί;

Όλα τα χαρτιά είναι ανοιχτά. Τα χαρτιά αυτά πρέπει να μάθουμε να διαβάζουμε. Από την επανάσταση μέχρι τον ολοκληρωτισμό, όλα τα ενδεχόμενα πιθανά. Και κάπου εκεί, όλοι εμείς, να περιμένουμε. Φτωχοί, λούμπεν, μετανάστες, άνεργοι, φυλακισμένοι, ασφυξία, μίσος, φόβος, οργή, μα αναμονή, κυρίως αναμονή. Ότι κάτι θα συμβεί. Δεν είναι δυνατόν να συμβαίνουν τόσα και να μη συμβαίνει τίποτα. Μια αναμονή που φέρνει θάνατο, δίνει χώρο στον εχθρό, να σχεδιάσει, να εφαρμόσει, αυτό που στο επίπεδο του προγνωστικού φαντάζει αδιανόητο, μα τώρα να που περνάει, ισχύει, καθώς εμείς, ξεμείναμε να κοιτάμε, να περιμένουμε.

Μας έχουν καθηλώσει. Πνιγμένοι σ' έναν ωκεανό από αν. Αν η αριστερά, αν τα συνδικάτα, αν η κοινωνία... Ένα αν που μπορεί και εξειδικεύεται. Αν η καταστολή, αν οι διαδικασίες, αν το συλλογικό... Πώς όμως θα μιλήσουμε για το γύρω όταν δεν μιλάμε για το μέσα; Πώς θα ξεμπερδέψουμε με την καταστολή αν δεν την αντιμετωπίσουμε; Πώς θα προωθήσουμε διαδικασίες όταν δεν τις δημιουργούμε; Πώς θα συνθέσουμε το συλλογικό χωρίς να χτίσουμε τους πυρήνες που θα το αποτελούν;

Δεν πρόκειται για παρθενογένεση. Και το ερώτημα τελικά ίσως να μην είναι τι να κάνουμε, αλλά τι να μην κάνουμε. Υπομονετικοί χωρίς να βαλτώνουμε, νηφάλιοι χωρίς να οπισθοχωρούμε, τολμηροί χωρίς να κομπάζουμε, παρόντες χωρίς να γράφουμε κύκλους. Να μην περιμένουμε.

Δεν πρόκειται για υπαρξιακή αναζήτηση. Οι καιροί προστάζουν. Να αναζητήσουμε την ύπαρξή μας στα συντρίμια του παλιού κόσμου. Και τότε να την ξαναχτίσουμε.

Το κείμενο αυτό γράφηκε με γνώμονα τις εξελίξεις του τελευταίου χρόνου και επιχειρεί μια προωθητική ανάγνωση τάσεων, ερωτημάτων και αντιλήψεων που απασχολούν όσους οργανώνονται και δρουν ενάντια στην κυριαρχία. Έχει “χαλαρή” δομή και στόχο όχι να υπερασπιστεί κάποια “αλήθεια” έναντι άλλης, αλλά να συμβάλλει στον διάλογο εντός του κινήματος. Ταυτόχρονα, φιλοδοξεί με αδρές γραμμές να σκιαγραφήσει μια πρόταση αγώνα, να άρει δισταγμούς αλλά και να θέσει γόνιμους προβληματισμούς.

Από τον Δεκέμβρη του '08 και έπειτα, η όξυνση των οργανωμένων βίαιων απαντήσεων στην καπιταλιστική βαρβαρότητα και η απόφαση της κυριαρχίας να “τελειώνει” με οτιδήποτε ριζοσπαστικό κινείται εναντίον της, έχει οδηγήσει μεταξύ άλλων σε νεκρούς και τραυματίες συντρόφους από συμπλοκές με ένστολους, καθώς και σε δεκάδες φυλακισμένους και καταζητούμενους αγωνιστές. Ποινικοποιώντας τις προσωπικές σχέσεις και αναβαθμίζοντάς το νομικό και στρατιωτικό της οπλοστάσιο, η καταστολή προωθεί ένα ιδιόμορφο καθεστώς “άτυπης” ομηρίας και φόβου στον α/α χώρο. Ταυτόχρονα προσπαθεί να διαρρήξει το εσωτερικό μας θέτοντας πλαστά διλήμματα περί νόμιμης ή παράνομης δράσης και ασκώντας προπαγάνδα για το “αδιέξοδο” των επιθετικών πρακτικών.

Οι θέσεις που ακολουθούν είναι προς αναζήτηση απαντήσεων στα παραπάνω, μέσω της χάραξης μιας γενικότερης στρατηγικής.

1. Δεκ“έμβρυα”

Με το ενδεχόμενο της κορύφωσης των συγκρούσεων στο άμεσο μέλλον αρκετά πιθανό, μπορούμε να αντλήσουμε συμπεράσματα αξιοποιώντας τις -νωπές ακόμα- μνήμες, του γεγονότος που αποτέλεσε τον καταλύτη στις κινηματικές διαδικασίες αλλά αναπόδραστα και στην κρατική αναδιάρθρωση. Την εξέγερση του Δεκέμβρη.

Ο Δεκέμβρης δεν ανέδειξε μόνο δυνατότητες αλλά και ελλείψεις. Κατέστησε ορατό ότι ακόμα και αν είμαστε σε θέση να “παραλύσουμε” το κράτος για ένα χρονικό διάστημα, ορμώνοι από ένα συμβάν που έχει προκαλέσει κοινωνική αναταραχή, αυτό δεν αρκεί για να γίνει το πέρασμα από την εξέγερση στην επανάσταση. Όταν οι περιστάσεις απαιτούν δομές, προτάγματα και μια συνολικότερη στρατηγική, η επίθεση και η καταστροφή όσο κεντρική θέση και

αν έχουν στην κουλτούρα μας δεν επαρκούν σαν εργαλεία. Αν θα (ξανά)έχουμε την ευκαιρία να δούμε μια πόλη "άδεια" από μπάτσους και τους κρατικούς / καπιταλιστικούς στόχους στην πλειονότητα τους αφύλαχτους, την αρχική αμνηχανία θα πρέπει να την διαδεχτεί άμεσα η συνέχιση και αναβάθμιση της δράσης μας με στόχο την κατάλυση της εξουσίας και όχι η επανάπαυση ή ο ναρκισσισμός.

Το καθεστώς γνωρίζει (για αυτό οργανώνεται πολυεπίπεδα) ότι ένα αντίστοιχο ξέσπασμα την περίοδο που διανύουμε θα αποτελέσει πολύ μεγαλύτερη απειλή απ' τον Δεκέμβρη. Τόσο οι διεκδικήσεις όσο και η σύνθεση του κόσμου που πλήττεται από την καπιταλιστική κρίση είναι πολύ ευρύτερες. Δεν αφορούν μόνο την αυθαιρεσία της αστυνομίας αλλά το πολιτικό σύστημα στο σύνολό του και την ανάγκη απάντησης στην ισοπέδωση της ζωής μας, που επιβάλλεται από την κυριαρχία. Η απαξίωση προς την δημοκρατία και η επέκταση της εξαθλίωσης σε όλο και μεγαλύτερα κομμάτια της κοινωνίας δεν μπορεί παρά να οδηγήσει σε οριακές καταστάσεις, αν παρουσιαστεί ή δημιουργηθεί η κατάλληλη συγκυρία. Ας έχουμε υπόψη ότι δεν υπάρχει πλέον η πολυτέλεια της τακτικής οπισθοχώρησης ή κάποιας μικρής ανοχής από μεριάς του εχθρού, γιατί είναι προφανές ότι αν χαθεί ο έλεγχος έστω και για λίγα 24 ώρα, είναι πολύ πιθανό να χαθεί ταυτόχρονα και το σημείο επιστροφής στην κανονικότητα.

Σε μια εξέγερση ο χρόνος κυλάει αντίστροφα για αυτόν που μένει αδρανής. Καλούμαστε λοιπόν ακόμα και αν δεν είμαστε σε θέση λόγω καταστάσεων και κουλτούρας να καταρτίσουμε από πριν ένα συλλογικό πλάνο δράσης για την περίπτωση εξέγερσης, να ασχοληθούμε με την διερεύνηση λύσεων κάποιων κομβικών ζητημάτων που δεν μπορούν να αφεθούν την τελευταία στιγμή. Κάποια από αυτά είναι η σύνθεση με τα υπόλοιπα κομμάτια της κοινωνίας που αγωνίζονται, η κατάλληλη στοχοθεσία, οι τρόποι επικοινωνίας, οι απαντήσεις σε τυχόν αιφνιδιαστική όξυνση της καταστολής, καθώς και οι όροι για την κλιμάκωση της σύγκρουσης.

Τέλος, επειδή το καθεστώς δεν θα διστάσει να απαντήσει με μια νέα χούντα αν το κρίνει απαραίτητο, οι παραπάνω προβληματισμοί καθώς και το να βρισκόμαστε σε μια στοιχειώδη επιφυλακή είναι το λιγότερο που μπορούμε να κάνουμε.

2. Από το ευκαιριακό στο οργανωμένο

Για να παίξουμε καταλυτικό ρόλο στην διαμόρφωση των υποκειμενικών συνθηκών επείγει η ανασυγκρότηση του στρατοπέδου μας. Σε πρώτο χρόνο,

η δημιουργία ομάδων άμεσης δράσης, ευέλικτων, αυτοδύναμων σχηματισμών που με επίκαιρο, ζωντανό λόγο και προσεκτικά επιλεγμένα στοχοθεσία θα είναι σε θέση να αναδείξουν τους υπαίτιους της κοινωνικής εξαθλίωσης, συμβάλλοντας έτσι στην επαναστατική διαδικασία.

Να περάσουμε από το ευκαιριακό στο οργανωμένο επιδεικνύοντας φαντασία και εφευρετικότητα σε πρακτικό επίπεδο και υλοποιήσιμες προτάσεις αγώνα στο κοινωνικό πεδίο.

Το να ισχυριστεί κανείς ότι εκλείπουν τα προβλήματα στο εσωτερικό μας θα ήταν το λιγότερο αφελές, αλλά αυτό σε καμία περίπτωση δεν μπορεί να αποτελέσει άλλοθι της αδράνειας. Η καλύτερη απάντηση στην ηττοπάθεια και την απογοήτευση είναι η ανάληψη δράσης.

Τώρα περισσότερο από ποτέ είναι επιτακτικό ο καθένας να αναλάβει πρωτοβουλίες και να χτίσει αυτό που θεωρεί ότι λείπει. Ξεκινάμε διερευνώντας πού τοποθετούμε τον εαυτό μας, τους ανθρώπους και τους όρους με τους οποίους θα προχωρήσουμε. Ας μην περιμένουμε από άλλους να κάνουν αυτό που είναι όχι μόνο στο μυαλό αλλά και στο χέρι μας να πραγματώσουμε. Δεν χρειάζονται μεγάλα μεγέθη για να ξεκινήσει ένα εγχείρημα. Αρκεί ένας μικρός αριθμός για να σχηματιστεί ο αρχικός πυρήνας και όταν καθορίσει τις προτεραιότητες του να αρχίσει να παράγει λόγο και πράξεις με συνέπεια και υπευθυνότητα. Αυτό από μόνο του είναι σε θέση να συσπειρώσει και να βάλει σε κίνηση όσους αφουγκράζονται και αναζητούν νέες προοπτικές αγώνα. Ταυτόχρονα, χρειάζονται συλλογικές διαδικασίες με ριζοσπαστικές ζυμώσεις που θα αποτελέσουν τη γέφυρα από την ατομική αντίληψη του καπιταλισμού στην συλλογική συνείδηση, αναβαθμίζοντας ποιοτικά το εσωτερικό μας. Αρχίζοντας να επικοινωνούμε τις αγωνίες μας με όσους συντροφους θεωρούμε ότι φέρουν κοντινές αντιλήψεις και εντάσσοντάς τες σε μια κοινή στρατηγική, μπορούμε να τις μετουσιώσουμε σε πράξεις. Ενέργειες, που θα μας δείξουν ότι ο φόβος για δράση ξεπερνιέται όταν υπάρχουν γερές βάσεις συντροφικότητας και σχεδιασμός. Συμβάλλοντας στο να αντιληφθούμε την δύναμή μας, αποκτώντας έτσι επίγνωση των δυνατοτήτων μας. Με διάρκεια, προσωπική αφοσίωση και εγρήγορση που μας καθιστά έτοιμους να αναλάβουμε δράση, διατηρώντας ωστόσο (όσο είναι εφικτό) την δυνατότητα της ευελιξίας να κινούμαστε σε αναλογία με αυτό που επιτάσσουν οι συνθήκες. Μπαίνοντας σε μια τέτοια επαναστατική διαδικασία ερχόμαστε αναγκαστικά αντιμέτωποι με τις ανασφάλειες και τα όρια που φέρουμε και αποτελεί καθαρά δική μας υπόθεση το να εργαστούμε για την υπέρβαση τους. Ιδωμένο όχι σαν ένα παιχνίδι αδρεναλίνης που θα μας βγάλει από την κατάθλιψη της μητρόπολης, αλλά σαν ευκαιρία να ξεπεράσουμε μέρα με την μέρα τις συμβάσεις και τα στεγανά αυτού του κόσμου, ζώντας με άξονα την ελευθερία, διεκδικώντας τελικά τη

ζωή που θέλουμε σε όλο της το εύρος.

3. Θέλουμε όχι μόνο να επιτεθούμε αλλά και να νικήσουμε

Δεν υπάρχουν οριστικές “λύσεις” ή “συνταγές” επανάστασης. Οι τρόποι και τα μέσα επιλέγονται ανάλογα με τις αναγκαιότητες που διακρίνουν οι επαναστάτες σε συνάρτηση με το ζητούμενο αποτέλεσμα. Δεν μπορεί να αποτελούν αυτοσκοπό ούτε να ειδωθούν σαν μονόδρομος. Αν το πότε, το πώς και το πόσο θα αναβαθμίσουμε την δράση μας εκκινεί από μιμητισμό ή παρορμητικότητα είναι πολύ πιθανό να βρεθούμε αντιμέτωποι με καταστάσεις στις οποίες δεν θα μπορέσουμε να σταθούμε στο ύψος τους. Το πόσο “ακραία” είναι μια επιλογή δεν αποτελεί ικανή συνθήκη για την **a priori δημιουργία καταστάσεων που προωθούν την επανάσταση**. Καλούμαστε να είμαστε σε διαρκή αναζήτηση του τι είναι επίκαιρο να σχετιστούμε, τι μπορεί να συμβάλλει στην επαναστατική διαδικασία. Ακόμα και αν αυτό απαιτεί να ασχοληθούμε με ζητήματα και διαδικασίες που δεν μας είναι ιδιαίτερα ελκυστικές και γνώριμες. Ξεπερνώντας όσες από τις προηγούμενες πολιτικές “συνήθειες” διαπιστώσουμε ότι αποτελούσαν καβάτζα ή βάλτωμα, μια και οι κοινωνικές σχέσεις δεν κινούνται γύρω από τους μικρόκοσμους που φτιάχνουμε αλλά αλλάζουν διαρκώς.

Η αυτόματη αναγωγή της καθημερινής απελπισίας που βιώνουμε, σε μοναδικό κίνητρο για δράση, όσο θεμιτό μπορεί να φαντάζει άλλο τόσο αδιέξοδο μπορεί να γίνει. Να αποφύγουμε να πράξουμε με θεαματικές και αυτοκαταστροφικές λογικές που ανάγουν σε κεντρικής σημασίας το ζήτημα του πόσα είμαστε διατεθειμένοι να ρισκάρουμε εδώ και τώρα.

Δεν θέλουμε μόνο να επιτεθούμε αλλά και να νικήσουμε. Άρα, στόχος δεν είναι να “τελειώνουμε μια ώρα αρχύτερα” ή να παίζουμε με τη ζωή μας ρωσικη ρουλέτα γιατί ο πόλεμος δεν θα κριθεί από μια μάχη αλλά από το σύνολο τους. Και για να δώσουμε αποτελεσματικές μάχες απαιτείται οργάνωση και στρατηγική.

4. Όλα ή τίποτα

Ερωτήματα που επιχειρούν να ανάγουν αυτόν που τα θέτει σε ένα ανώτερο επίπεδο επαναστατικότητας εγκλωβώντας όλους τους υπόλοιπους να το φτάσουν, περισσότερο αποστασιοποιούν παρά συμβάλλουν στη ριζοσπαστικοποίηση της κοινωνίας. Η επανάσταση δεν είναι μόνο θέμα απόφασης, δεν

υπάρχει κάποιος διακόπτης που άπαξ και επιλέξει να τον πατήσει κανείς μεταμορφώνεται από υποταγμένο σε επαναστάτη. Κανείς δεν γεννήθηκε κάτι από αυτά τα δύο. Εξελίχθηκε μέσα από καταστάσεις, ερεθίσματα και επιλογές. Δεν μπορούμε να παράγουμε κάτι που δεν είμαστε. Για να αποβάλλουμε τα νοητικά σκουπίδια και τα στερεότυπα του καπιταλισμού, θέλει να επιδείξουμε την ίδια θέρμη για σύγκρουση όπως και στις οδομαχίες. Δηλαδή, μια συνεχή προσπάθεια για το ξεπέρασμα των δικών μας αγκυλώσεων, επιδιώκοντας να γίνουμε όλο και πιο οξείς, πιο βαθιοί και ριζοσπαστικοί σε όλα τα επίπεδα. Μέσα μας και γύρω μας, στις προσωπικές και τις συντροφικές σχέσεις, στις συνελεύσεις και στο δρόμο.

Αντίστροφα τώρα, η λογική του “δεν αλλάζει τίποτα” είναι η αποδοχή μιας ήττας πρώτα απ’ όλα απέναντι στον ίδιο μας τον εαυτό, θέτοντας το υποκείμενο σε παθητική στάση, έρμαιο των περιστάσεων.

Σε όσους από αφέλεια ή σκοπιμότητα αρέσκονται σε τέτοιες λογικές απαντάμε ότι πράγματι, δυστυχώς ή ευτυχώς, ζούμε σε ένα κόσμο που τίποτα δεν αλλάζει από μόνο του, αλλά μόνο αν το επιδιώξουμε συνειδητά και επισταμένα. Το επιχείρημα ότι είμαστε πολύ “μικροί” για να αποτελέσουμε ουσιαστικό παράγοντα στους κοινωνικούς μετασχηματισμούς έχει φροντίσει να το ανατρέψει η ίδια η ιστορία. Επίσης, αν κάποιος δεν διερευνήσει το πώς ο εαυτός του αλληλεπιδρά με το κοινωνικό σύνολο και το αντίστροφο, είναι επόμενο να μην βρίσκει λόγο να ασχοληθεί με κάτι που θεωρεί ότι είναι “έξω” από τον ίδιο. Μόνο οι νεκροί δεν αλλάζουν, όλα τα υπόλοιπα αλλάζουν διαρκώς και αν η ζωή είναι σχέσεις το ζήτημα είναι να πολεμήσουμε για αυτές ακριβώς τις σχέσεις που θέλουμε να υπάρχουν γύρω μας αλλά παρεμποδίζονται απ την κυριαρχία.

5. Έχουμε οπλιστεί - Έχουμε ξεκινήσει

Ιδεολογίες και θεωρητικές κατασκευές που το αντίκρισμα τους δεν φαίνεται στην καθημερινότητα μόνο πλαστά και ανελεύθερα υποκείμενα μπορούν να γεννήσουν.

Ο αγώνας για κοινωνική απελευθέρωση δεν αποτελεί ενασχόληση για το “καλό” κάποιων “άλλων” αλλά εμπεριέχει και απαντά στις δικές μας ανάγκες και επιθυμίες. Είναι η καθημερινή στάση που υιοθετούμε απέναντι σε καταστάσεις και ανθρώπους, οι επιλογές και τα ρίσκα τους, οι συνειδητοποιήσεις αλλά και οι αντιφάσεις που μας συνοδεύουν, οι φίλοι, οι σύντροφοι και τα όνειρά μας. Εκκινεί από την πεποίθηση, ότι είμαστε ενεργά ιστορικά υποκείμενα που μπορούν να παίξουν καταλυτικό ρόλο στους κοινωνικούς συσχετισμούς

και εν δυνάμει να διαμορφώσουν ένα ρεύμα ή μια τάση, ικανή να γίνει τόσο ορμητική ώστε να ανατρέψει το υπάρχον. Τέλος, είναι και ένα προσωπικό στοίχημα διεκδικώντας να ορίσουμε οι ίδιοι την ζωή μας, να πραγματώσουμε ό,τι αγαπάμε και ονειρευόμαστε.

Οργανωνόμαστε, δείχνουμε έμπρακτη αλληλεγγύη και συνεχίζουμε την επίθεση με κάθε μέσο. Για όσους έπεσαν μαχόμενοι, για τους αιχμάλωτους στα μπουντρούμια της δημοκρατίας, για τον καθένα από εμάς, αλλά κυρίως για αυτό που συμπεριλαμβάνει όλα τα προηγούμενα και όλα τα επόμενα. Τη λαχτάρα, τη λύσσα για επανάσταση.

passage a l' acte

φθινόπωρο 2010